

- pastó o del rodet, amb el fil, quan hom acaba de construir-la.
- tapadora*, f. : nom genèric de la peça destinada a tapar les altres de terrissa. La destinada a tapar olles i tupins és anomenada *cobertora*, i *giradora* la destinada a tapar cassoles i plats.
- tara* o *pelada* : deformació de la superfície de les peces per haver donat algun cop o refrec, o haver-se enganxat mentre es coïen.
- taula* de la roda : la part fixa que la volta.
- terra*, f. : el conjunt de terrossos d'argila arrencats de la mena.
— el fang a punt de treballar.
— *terra (fer la —)* : esmicolar els terrossos fins a deixar-los de la mesura convenient.
- terrera*, m. : l'home que engruna la terra fins a deixar-la a punt d'ésser utilitzada pels ollers.
— el que subministra la terra o pols als ollers.
— el que obre els pous i mines.
- terrera*, f. : recipient amb aigua en el qual l'oller, mentre treballa, es mulla les mans. Altres en diuen *aigüer*. (Fig. I-6.)
- tirana*, f. : el plat de terrissa més petit que es fabrica. (Figura IV-13.)
- torn*, m. : aparell col·locat al brocal d'un pou per a l'extracció del mineral. Consta de dos cavalls i un cos cilíndric de fusta adaptat a un fuell que té, a un extrem o a tots dos, articulada una maneta per a imprimir-li el moviment de rotació que, en provocar l'enrotllament del llibant, farà pujar els cabassos o covenets.
— el cos cilíndric esmentat.
- trespol*, m. : la part superior dels corredors o galeries; quasi sempre afecta la forma de volta de mig punt.
- trucar les peces* : picar-les amb els dits després de cuites, abans d'envernissar-les, per saber si són senceres o estan esquerdades.
- trull*, m. : corró tronco-cònic de pedra (semblant als que usen els pagesos per batre), que, arrossegat per un animal, rodola sobre la terra escampada per l'era, reduint-la a pols. Té acanalada la superfície en el sentit de la longitud, anomenant-se les concavitats i convexitats, respectivament, les canals i crestalls.
- tupí*, m. : és un recipient de terrissa a l'estil de l'olla, diferint-ne en tenir sota del coll la major amplada, que va en disminució cap al peu, que és pla. Fora els de grans proporcions, solen tenir una ansa sola.

Segons predomini l'alçada o l'amplada, poden ésser, com les olles, alts o aplanats.

U

ulla, f. : l'espíral·l major de la volta del forn (uns 45 cm.), pel qual es desenforna l'obra.

V

vernís, m. : barreja d'aubó i plom que dóna a les peces una característica lluentor, fent-les impermeables.

vinça, f. : les estratificacions argiloses.

— *vinça damuntera* : la superior, que no sol ésser bona,

ocasionant la construcció de pous i mines.

— *vinça bona* : la capa argilenta utilitzable. Vid. *mena*.
viuda (*de* —) : es diu del tupí que pot contenir vint petricons, i de les olles que poden contenir-ne setze. (Figs. III-9 i IV-10.)

volta, f. : trespol que hi ha entre el forn del mig i el de dalt.

X

xapu, m. : aixada de planxa molt ampla que serveix per amuntegar, remenar o escampar la terra a l'era.

xiquet, adj. : així anomenen alguns plats petits.